

Sygn. akt III AUa 1245/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek-Bujak (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Ansion SSA Krystyna Merker
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2017 r. w Katowicach

sprawy z odwołania (...) S. A. w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o ustalenie wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 28 kwietnia 2016 r. sygn. akt X U 755/15

1. oddala apelację,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

na rzecz (...) S.A. w K. kwotę 10.800 zł

(dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/SSA J. Ansion /-/SSA M. Małek-Bujak /-/SSA K. Merker

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1245/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 marca 2015r., nr (...), organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 121) oraz art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009r. nr 167, poz. 1322 ze zm.) stwierdził, że w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca płatnika składek (...) S.A. w K. wynosi 1,38% jej wymiaru.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że płatnik składek Elektrownia (...) S.A. z dniem 1 września 2011r. dokonał wyrejestrowania pracowników z ubezpieczeń. Natomiast płatnik (...) S.A. również z dniem 1 września 2011r. dokonał zgłoszenia do ubezpieczeń tychże osób. Z uwagi na zapisy art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w oparciu o przepisy ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 121), które stanowią, iż płatnikiem jest m.in. pracodawca w stosunku do pracowników czy jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna pozostająca z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi stwierdził, iż z dniem 1 września 2011r. płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne - w tym ubezpieczenie wypadkowe - dla wyżej wymienionych ubezpieczonych stał się (...) S.A. Zgodnie zaś z art. 27 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy.

Od decyzji tej płatnik składek (...) S.A., zastąpiony profesjonalnie przez radcę prawnego K. D., wniósł odwołanie wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej za okres od 31 sierpnia 2011r. do 31 marca 2012r. w wysokości 1,21% oraz zasądzenia od ZUS Oddział w C. kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że z dniem 31 sierpnia 2011r. doszło do połączenia spółki (...) S.A. ze spółką Elektrownia (...) S.A. Niezależnie od tego spółka (...) S.A. zmieniła swoją firmę na obecnie używaną (...) S.A. W wyniku tego połączenia cały majątek spółki przejmowanej został przeniesiony na rzecz spółki przejmującej, a więc doszło do tzw. łączenia przez przejęcie. W wyniku tego połączenia, zgodnie z art. 494 § 1 Kodeksu spółek handlowych spółka przejmująca wstąpiła z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej. Stała się również na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy nowym pracodawcą w stosunku do pracowników w spółce przejmowanej. Spółki biorące udział w połączeniu należały do tej samej grupy działalności PKD, co do której przyporządkowana jest ta sama stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe.

Skarżący wywodził, że winien opłacać składkę na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez poprzednika prawnego – spółkę przejmowaną. Jako następca prawny, zgodnie z art. 93 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego płatnika i tym samym powinien opłacać składkę na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez poprzedniego płatnika (spółkę przejmowaną) w okresie od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r., tj. w wysokości 1,21%.

Odwołujący powołał stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2009r., sygn. II UK 292/08, iż „zasada sukcesji obejmuje także zobowiązania publiczno-prawne (por. art. 93 § 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa, jednolity tekst: Dz. U. z 2005r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), który w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2007r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) stosuje się do należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Przepisy te na gruncie zobowiązań podatkowych stanowią, że osoba prawna powstała w wyniku łączenia się osób prawnych, osobowych spółek handlowych, osobowych i kapitałowych spółek handlowych wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki każdej z łączących się osób lub spółek. Zasadę tę stosuje się

do osoby prawnej łączącej się przez przejęcie innej osoby prawnej, osobowej spółki handlowej, a z uwzględnieniem art. 494 § 1 k.s.h., spółka przejmująca wstępuje w ogół sytuacji prawnej spółki inkorporowanej. Sukcesja generalna obejmuje wszystkie prawa i obowiązki, zarówno znane, jak i nieznanne w chwili połączenia; ważne jest jedynie, aby te prawa i obowiązki powstały po stronie spółki przejmowanej przed dniem połączenia. W tym stanie rzeczy trafne jest stanowisko Sądu drugiej instancji, który uznał przejęcie spółki jawnej przez spółkę z o.o. za fakt istotny z punktu widzenia ustalenia wysokości składki na ubezpieczenie wypadkowe dla nowego podmiotu powstałego w wyniku połączenia w ten sposób spółek prawa handlowego. Połączenie więc spółek handlowych przez przejęcie spółki zobowiązanej do opłacania składki w innej wysokości niż spółka przejmująca spowodowało dla nowego podmiotu, jako płatnika składek, możliwość wyliczenia składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla spółki przejmowanej. Jeżeli wysokość składki jest niższa od należnej od spółki przejmującej, to powstaje niesprzeczna z zasadami współżycia społecznego i przewidziana przez prawo korzyść wynikająca z połączenia spółek”. Powołał też wyrok Sądu Najwyższego z dnia

25 maja 2010r., sygn. I UK 8/2010, w uzasadnieniu którego wskazano, że „chybione jest zaprzeczenie skarżącego organu ubezpieczeń społecznych, jakoby zawarte w art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odesłanie do przepisów Ordynacji podatkowej w zakresie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne nie obejmowało ustalenia "właściwej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe", skoro wedle stopy procentowej wylicza się należne składki na ubezpieczenie społeczne. W szczególności, bez ustalenia adekwatnej stopy procentowej należnych składek nie jest możliwe wyliczenie należnych składek na ubezpieczenie wypadkowe”. Zwrócił nadto uwagę na wyrok Sądu Apelacyjnego

w Łodzi z dnia 13 listopada 2012r., sygn. akt III AUa 466/12, w którym sąd stwierdził, że „prawo do zapłaty składki w obniżonej wysokości jest prawem rodzajowo takim jak prawo do ulgi podatkowej, zatem kwalifikuje się do prawa majątkowego w rozumieniu prawa podatkowego i w myśl art. 93 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej podlega przejęciu przez spółkę przejmującą”. Wskazał, że w tym samym wyroku sąd zwrócił uwagę na linię orzeczniczą Sądu Najwyższego, zgodnie z którą osoba prawna powstała w wyniku połączenia przez przejęcie, przekształcenie, a także spadkobierca płatnika zachowują prawo do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe wg stopy procentowej obowiązującej osobę, która prowadziła zakład pracy przed przekształceniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

18 kwietnia 2012r., sygn. I UK 358/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010r., sygn. I UK 8/10; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009r., sygn. II UK 292/08).

Wskazując powyższe odwołujący wywiódł, że skutek odpowiedniego zastosowania przepisu art. 93 Ordynacji podatkowej, co nakazuje przepis art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jako następcą prawnym spółki przejmowanej wstąpił we wszystkie jej prawa i obowiązki przewidziane w systemie ubezpieczeń społecznych, w szczególności

w uprawnienie do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez spółkę przejmowaną.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

Wskazał, że w dniu 14 marca 2011r. organ rentowy ustalił dla odwołującego wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r. równą 1,38% podstawy jej wymiaru i taką jej wartość zastosował odwołujący w przekazanych dokumentach rozliczeniowych za okres od kwietnia 2011r.

do marca 2012r. Podkreślił, że w myśl art. 27 ustawy z dnia 30 października 2002r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy. Z kolei rok składkowy, w rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy, to okres obowiązywania stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe należnych za okres od 1 kwietnia danego roku

do 31 marca roku następnego. Z tego też względu w art. 32 ustawodawca zobowiązał

Zakład do zawiadomienia płatnika składek o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej go w danym roku składkowym nie później niż do dnia 20 kwietnia danego roku, tak aby płatnik mógł w ustawowych terminach opłacić składkę w zindywidualizowanej wysokości. Tym samym po upływie danego roku składkowego organ rentowy nie może ustalać nowej (innej) stopy procentowej, pomimo złożenia wniosku przez płatnika składek obejmującego poprzednie lata składkowe. Zaakcentował, że odwołujący w latach 2011-2012 zgłaszał do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych, a na podstawie przekazanych przez niego informacji ZUS IWA za te lata i zawarte w nich dane ZUS dokonał ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r. w wysokości 1,38%. Stopy tej skarżący nie kwestionował. Przedstawiony przez niego stan faktyczny dotyczący przejęcia spółki Elektrownia (...) S.A. i wywodzenie z tego tytułu, że skarżący ma uprawnienia do składania wniosków o wsteczne ustalenie wysokości stopy procentowej nie ma żadnego znaczenia po upływie danego roku składkowego.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016r., sygn. akt X U 755/15 Sąd Okręgowy w Katowicach w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił dla płatnika składek (...) S.A. w K. w okresie od 31 sierpnia 2011r. do 31 marca 2012r. stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości 1,21%, a w punkcie 2 zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 4 lutego 2015r. do organu rentowego wpłynął wniosek płatnika składek (...) S.A. o ustalenie wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 31 sierpnia 2011r. do 31 marca 2012r. przy uwzględnieniu, że płatnik jest uprawniony do stosowania stopy procentowej ustalonej dla spółki Elektrownia (...) S.A. za okres od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r., tj. w wysokości 1,21%.

Bezspornym pozostawało, że z dniem 31 sierpnia 2011r. doszło do połączenia spółki (...) S.A. ze spółką Elektrownia (...) S.A., przy jednoczesnej zmianie przez spółkę (...) S.A. nazwy na (...) S.A. Na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy płatnik ten stał się nowym pracodawcą w stosunku do pracowników zatrudnionych w Elektrowni (...) S.A.

Poza sporem pozostawało też, że w dniu 14 marca 2011r. organ rentowy ustalił dla odwołującej spółki wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r. równą 1,38% podstawy jej wymiaru i taką jej wartość stosował odwołujący w przekazanych dokumentach rozliczeniowych za okres od kwietnia 2011r. do marca 2012r. Z kolei dla płatnika składek Elektrownia (...) S.A. ustalona została na okres od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe równa 1,21%.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 4 marca 2015r. organ rentowy stwierdził, że w roku składkowym obejmującym okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca płatnika składek (...) S.A. w K. wynosi 1,38% jej wymiaru.

W tak ustalonym stanie faktycznym strony podtrzymywały swe stanowiska w sprawie. Pełnomocnik skarżącej spółki wskazywał, że wobec przejęcia spółki Elektrownia (...) S.A. z dniem 31 sierpnia 2011r. spółka (...) S.A. powinna opłacać składkę wg stopy 1,21% w okresie od 31 sierpnia 2011r. do 31 marca 2012r.

Za pozostały okres nie kwestionował stawki składki wg stopy procentowej 1,38% (e-protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2015r. i kolejne pisma procesowe). Pełnomocnik organu rentowego natomiast w piśmie procesowym z dnia 7 maja 2015r. zaznaczył ponownie, że po upływie roku składkowego nie ma możliwości zmiany stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, jeżeli stopa ta w danym roku składkowym nie była przez płatnika kwestionowana. Powołał się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., sygn. akt III AUa 341/13.

W oparciu o dokonane ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że roszczenia płatnika (...) S.A. są zasadne i jego odwołanie podlega uwzględnieniu.

Sporną w niniejszym postępowaniu pozostawała wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe dla skarżącego płatnika (...) S.A. w okresie od 31 sierpnia 2011r. do 31 marca 2012r. w związku z przejęciem spółki Elektrownia (...) S.A. z dniem 31 sierpnia 2011r. i nabyciem statusu następcy prawnego tejże spółki przejmowanej, dla której za rok składkowy od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe wynosiła 1,21%. Skarżący płatnik wywodził, że wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej przewidziane w systemie ubezpieczeń społecznych, w szczególności w uprawnienie do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez spółkę przejmowaną.

Wedle regulacji zawartej w art. 93 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 613 ze zm.) osoba prawna zawiązana (powstała) w wyniku łączenia się osób prawnych, osobowych spółek handlowych, osobowych i kapitałowych spółek handlowych wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki każdej z łączących się osób lub spółek.

Przytoczona regulacja z mocy art. 31 ustawy z dnia 3 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 121 ze zm.) znajduje zastosowanie do należności z tytułu składek.

W ustalonym, bezspornym pomiędzy stronami, stanie faktycznym sprawy podzielić należy stanowisko skarżącego, iż nabył on prawo do stosowania składki na ubezpieczenie wypadkowe wg stopy procentowej ustalonej przed przejęciem dla płatnika Elektrownia (...) S.A. z mocy przytoczonych wyżej przepisów.

Celem przepisu art. 93 Ordynacji podatkowej jest zapewnienie nowemu podmiotowi nabycia wszelkich korzyści, jakie ustawa wiąże z połączeniem, czy też inkorporacją spółek. Nabywa je z mocy ustawy spółka przejmująca. Prawo do zapłaty składki w obniżonej wysokości jest prawem rodzajowo takim jak prawo do ulgi podatkowej, zatem kwalifikuje się do prawa majątkowego w rozumieniu prawa podatkowego i w myśl art. 93 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej podlega przejęciu przez spółkę przejmującą. Spółka przejmująca – skarżący – jest płatnikiem składek i kontynuatorem działalności spółki przejętej. Przejęła

w trybie art. 23¹ k.p. pracowników spółki płatnika Elektrownia (...) S.A. Nie uległy zmianie okoliczności związane z oceną ryzyka wypadkowego.

Osoba prawna powstała w wyniku połączenia przez przejęcie, przekształcenia, a także spadkobierca płatnika (art. 97 Ordynacji podatkowej) zachowują prawo do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe według stopy procentowej obowiązującej osobę, która prowadziła zakład pracy przed przekształceniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2012r., I UK 358/11; wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2010r., I UK 8/10; wyrok Sądu Najwyższego z 20 marca 2009r., II UK 292/08). W wyroku z dnia 20 marca 2009r., II UK 292/08, Sąd Najwyższy stwierdził, że połączenie spółek handlowych przez przejęcie spółki zobowiązanej do opłacania składki w innej wysokości niż spółka przejmująca spowodowało dla nowego podmiotu możliwość wyliczenia składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości ustalonej dla spółki przejmowanej. Jeżeli wysokość składki jest niższa od należnej od spółki, to powstaje niesprzeczna z zasadami współżycia społecznego i przewidziana przez prawo korzyść wynikająca z połączenia spółek (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 listopada 2012r., sygn. akt III AUa 466/12).

Za chybione uznać należy podnoszenie przez organ rentowy, że po upływie roku składkowego nie ma możliwości zmiany stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, jeżeli stopa ta w danym roku składkowym nie była przez płatnika kwestionowana z powołaniem na wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., sygn. akt III AUA 341/13.

Istotnie po myśli art. 27 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2015r., poz. 1242 ze zm.) stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy. Rok składkowy, w rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy, to okres obowiązywania stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe należnych za okres od dnia

1 kwietnia danego roku do dnia 31 marca następnego roku. W art. 32 ustawodawca zobowiązał Zakład do zawiadomienia płatnika składek o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej go w danym roku składkowym nie później niż do dnia 20 kwietnia danego roku, tak, aby płatnik mógł w ustawowych terminach opłacić składkę w zindywidualizowanej wysokości. Regulacje dotyczące roku składkowego dla potrzeb ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe mają charakter techniczny, skorelowany z terminami składania przez płatników składek stosownych deklaracji pozwalających na ustalenie należnej składki wypadkowej. Ich wprowadzenie,

w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, nie oznacza jednak aby nie było możliwości skorygowania stopy procentowej składki po ustaniu roku składkowego – do wartości prawidłowej.

Mając powyższe na względzie Sąd I instancji, w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.,

orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku, a o kosztach zastępstwa procesowego - na podstawie

art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2013r., poz. 490).

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji apelujący zarzucił mu naruszenie prawa materialnego:

1. art. 93 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa z dnia 29 sierpnia 1997r. (tekst jednolity:

Dz. U. z 2015r., poz. 613 ze zm.) w związku z art. 31 ustawy z dnia 3 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 121) poprzez przyjęcie sukcesji w zakresie opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe przez wnioskodawcę, podczas gdy z przepisów wynika zasada indywidualnego ustalania składki i jej różnicowania w zależności od czynników ocenionych odrębnie dla każdego płatnika, co ze swej istoty nie może podlegać sukcesji;

2. art. 28, art. 29, art. 30, art. 33 wyżej powołanej ustawy o ubezpieczeniu społecznym

z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz § 2, § 3, § 4, § 5, § 6, § 7 i

§ 8 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002r. w sprawie zróżnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń zawodowych

i ich skutków (Dz. U. z 2013r., poz. 878) określających zasady ustalania stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe poprzez ich nie uwzględnienie;

3. art. 32 w zw. z art. 27 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009r.

Nr 167, poz. 1322) gdyż wniosek o zmianę stopy procentowej został złożony przez odwołującego po upływie dnia 20 kwietnia danego roku składkowego i dotyczy okresu wcześniejszego.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania a także zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za dwie instancje wg norm przepisanych, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że odpowiednie stosowanie

do należności z tytułu składek przepisu art. 93 Ordynacji podatkowej, o jakim mowa w

treści art. 31 ustawy systemowej nakazuje uwzględnienie różnic między instytucjami

przepisu odsyłanego oraz odsyłającego. W przypadku oceny możliwości nabycia przez spółkę przejmującą prawa do opłacania składki wypadkowej w wysokości ustalonej dla spółki przejmowanej jest niedopuszczalne, z uwagi na fakt, że kompleksowe uregulowanie kwestii dotyczących ustalania wysokości składki wypadkowej normowana jest przez przepisy ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Przepisy ustawy wypadkowej nie zawierają regulacji dopuszczających możliwość sukcesji w zakresie wysokości stopy procentowej w przypadku przejęcia płatnika. Zatem podstawą rozstrzygnięć w tej kwestii powinien stanowić art. 27 ustawy wypadkowej.

Ponadto ustawa systemowa przewiduje odpowiednie stosowanie ordynacji podatkowej jedynie w zakresie należności z tytułu składek, a zatem składek, odsetek za zwłokę, kosztów egzekucyjnych, kosztów upomnienia i opłaty dodatkowej (art. 24 ustawy systemowej).

Wysokość stopy procentowej składki należnej na ubezpieczenie wypadkowe sama z siebie nie stanowi należności z tytułu składek, a zatem nie jest zobowiązaniem czy też uprawieniem, które podlegałoby przejściu na następcę prawnego w drodze sukcesji generalnej.

Biorąc pod uwagę, że przepisy ustawy o ubezpieczeniu społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie zawierają przepisów szczególnych, które regulowałyby kwestie dopuszczalności czy też niedopuszczalności sukcesji stopy procentowej składki, w przypadku łączenia płatników (w tym przez przejęcie) należałoby stosować wykładnie celowościową, uwzględniając całokształt przepisów tej ustawy odnoszącą się do zasad ustalania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, a ta przemawia za niedopuszczalnością sukcesji uprawnienia do posługiwania się najniższą wartością stopy procentowej spośród przejętych spółek.

Zwrócić szczególną uwagę na fakt, że ustawodawca wprowadzając regulacje dotyczące ustalania składki stopy procentowej składki wypadkowe ustalił zasadę indywidualnego ustalania składki i jej różnicowania w zależności od czynników ocenionych odrębnie dla każdego płatnika. W szczególności na jej ustalenie wpływ mają takie elementy jak: ilość poszkodowanych w wypadkach przy pracy, w tym śmiertelnych i ciężkich, ilość stwierdzonych u płatnika chorób zawodowych czy też ilość pracowników zatrudnionych w warunkach zagrożenia. Wskazując zróżnicowany poziom stóp procentowych składki wypadkowej w poszczególnych przejętych spółkach - organ rentowy tym samym wykazał, że prowadzone w ramach ich działalności ma zróżnicowany poziom występowania zagrożeń, które ujawniły się w związku z przekształceniem organizacyjno-prawnym prowadzonej działalności przez spółkę przejmującą.

Celem zróżnicowania wysokości stopy procentowej składki pomiędzy poszczególnymi płatnikami składek jest potrzeba stymulacji płatników do podejmowania działań minimalizujących ryzyko wystąpienia wypadków przy pracy poprzez poprawę warunków bezpieczeństwa pracy. Uznanie dopuszczalności sukcesji wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe skutkuje naruszeniem generalnej zasady, iż wysokość tej stopy ma być uzależniona od rodzaju działalności albo od warunków bezpieczeństwa pracy przejawiających się w występowaniu lub niewystępowaniu wypadków przy pracy u danego płatnika.

Należy podkreślić, że w dniu 14 marca 2011r. organ rentowy ustalił dla odwołującego wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r. równą 1,38% podstawy jej wymiaru. Taką też wartość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe zastosował sam odwołujący w przekazanych dokumentach rozliczeniowych za okres 04/2011 - 03/2012. W dniu 4 lutego 2015r. do organu rentowego wypłynął pisemny wniosek płatnika w sprawie ustalenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 31 sierpnia 2011r. do 31 marca 2012r. W wyniku złożonego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję przedmiotem której jest ustalenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe i wynosi 1,38%. Tak więc stopa ta nie uległa żadnym zmianom i jest w wysokości której w latach 2011-2012 nie kwestionował odwołujący.

W myśli art. 27 tej ustawy, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy. Z kolei rok składkowy, w rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy, to okres obowiązywania stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe należnych za okres od dnia 1 kwietnia danego roku do dnia 31 marca następnego roku. Z tego też względu w art. 32 ustawodawca zobowiązał Zakład do zawiadomienia płatnika składek o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej go w danym roku składkowym nie później niż do dnia 20 kwietnia danego roku, tak aby płatnik mógł

w ustawowych terminach opłacić składkę w zindywidualizowanej wysokości. Tym samym po upływie danego roku składkowego organ rentowy nie może ustalać nowej (innej) stopy procentowej pomimo złożenia wniosku przez płatnika składek obejmującego poprzednie lata składkowe.

Zgodnie z ustaleniami odwołujący w latach 2011-2012 zgłaszał do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych, a na podstawie przekazanych przez niego informacji ZUS IWA za te lata i zawartych w nich danych organ dokonał ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od 1 kwietnia 2011r. do 31 marca 2012r. w wysokości 1,38%.

Mając na uwadze powyższe nie sposób zgodzić się z zapatrywaniem Sądu Okręgowego iż w 2015r. płatnik składek może wystąpić z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości stopy procentowej za lata 2011-2012 skoro stopy tej nie kwestionował i sam zgłaszał w deklaracjach w wysokości 1,38%.

Tylko w sytuacji określonej w art. 34 w/w ustawy, tj. jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w

drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

Jednakże w ocenie apelującego w niniejszej sprawie taka okoliczność nie zachodzi.

Tym samym organ rentowy w innej sytuacji nie jest uprawniony do wydawania decyzji w zakresie wysokości stopy procentowej składki po upływie danego roku składkowego. Oczywiście jest, że regulacja prawna wyrażona w art. 32 w/w ustawy dotyczy przypadków ustalenia składki danego roku składkowego w którym o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej w danym roku składkowym Zakład zawiadamia płatnika składek, o którym mowa w art. 28 ust. 2, nie później niż do dnia 20 kwietnia danego roku.

Jeżeli płatnik składek do dnia 30 kwietnia danego roku nie otrzyma takiego zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, powinien zwrócić się do jednostki organizacyjnej Zakładu właściwej ze względu na swoją siedzibę o podanie wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe ale za dany rok składkowy a nie lata poprzednie.

Z tego powodu art. 32 ustawy ma zastosowanie ale tylko i wyłącznie w sytuacji gdy w sensie obiektywnym płatnik składek przekaze prawidłowe dane mające wpływ na wysokość stopy procentowej i organ rentowy na podstawie przekazanych informacji powiadamia płatnika o tej wysokości na dany rok składkowy.

Dlatego nie ma możliwości ustalenia innej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, niż określona w zawiadomieniu o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe z dnia 14 marca 2011r., tj. równej 1,38% podstawy jej wymiaru.

Odwołujący wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odnosząc się do argumentacji przedstawionej w apelacji podniósł, że nie można się zgodzić z zarzutem, jakoby wyrok Sądu I instancji miał naruszać art. 27, art. 28, art. 29, art. 30 oraz art. 33 ustawy wypadkowej.

Stanowisko organu rentowego wyrażone w apelacji jest sprzeczne z ugruntowanym orzecznictwem sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Organ rentowy, wyrażając swoje stanowisko pominął przedstawione przez wnioskodawcę, zarówno we wniosku z dnia

26 stycznia 2015r. jak i w odwołaniu z dnia 7 kwietnia 2015r. przepisy oraz zaprezentowaną linię orzeczniczą i się do nich nie ustosunkował. Organ rentowy uzasadnia swoje stanowisko powołując się jedynie na brzmienie przepisów ustawy wypadkowej określających procedurę ustalania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Tymczasem podkreślić należy, że podstawą faktyczną przedmiotowego postępowania jest połączenie przez przejęcie spółki Elektrownia (...) S.A. czego konsekwencją jest fakt, że wnioskodawca z mocy prawa w dniu połączenia wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej, w tym również w prawo do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez spółkę przejmowaną. Bezpodstawny jest argument organu rentowego, że obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości ustalenia różnych stóp procentowych składek na ubezpieczenie wypadkowe w danym roku składkowym. Zdaniem organu rentowego dla danego płatnika składek, w danym roku składkowym, tj. od 1 kwietnia danego roku do 31 marca następnego roku obowiązuje tylko jedna stopa procentowa, która jest stała i niezmienna. Organ rentowy nie zwrócił uwagi, że powyższe nie odnosi się do możliwości stosowania przez płatnika stopy procentowej

stawki wypadkowej ustalonej dla podmiotu, którego sukcesorem jest płatnik, na którą to linię orzeczniczą uwagę zwrócił również Sąd I instancji w zaskarżanym wyroku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009r., II UK 292/2008; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010r., I UK 8/2010; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2011r., I UK 358/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 października 2009r., III AUa 767/2009; wyroki Sądu Apelacyjnego w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: III AUa 1057/12, III AUa 465/12, III AUa 466/12, III AUa 467/12, III AUa 464/12, III AUa 768/12; wyroki Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: V U 799/11, V U 804/11, V U 770/11, V U 784/11, V U 779/11, V U 780/11, V U 5106/14; wyroki Sądu Okręgowego w Katowicach, XI Wydział Ubezpieczeń Społecznych: z dnia 5 kwietnia 2016r., sygn. akt XI U 2453/15; z dnia 28 kwietnia 2016r., sygn. akt X U 755/15; wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 lipca 2014r., VIII U 336/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt III AUa 38/15; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 czerwca 2016r., sygn. akt III AUa 2368/15).

W takim wypadku bowiem nie ulega zmianie stawka wypadkowa, a jedynie sukcesor korzysta ze składki wyznaczonej dla podmiotu przejmowanego. Stwierdzić zatem należy, że stawka, która miałaby być stosowana przez wnioskodawcę za okres od 31 sierpnia 2011r. do 31 marca 2012r. w wysokości 1,21% była ustalana dla jego poprzednika prawnego, a zatem decyzja miałaby jedynie potwierdzić możliwość jej stosowania przez sukcesora spółki przejmowanej. Celem powyższej regulacji jest zatem możliwość zachowania przez sukcesora spółki przejmowanej pozytywnych konsekwencji działań zmierzających do poprawy warunków pracy i ograniczenia wypadkowości podjętych przez spółkę przejmowaną,

a co za tym idzie także możliwości skorzystania z obniżonej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Ponadto, gdyby przyjąć stanowisko organu rentowego za słuszne należałoby stwierdzić, że organ rentowy w sytuacji, gdyby ustalił błędną wysokość stawki procentowej na ubezpieczenie wypadkowe pomimo prawidłowych danych dostarczonych przez płatnika nie miałby wówczas możliwości skorygowania swojego błędu, co jest oczywiście nie do przyjęcia.

Sąd I instancji słusznie stwierdził, że: „Celem przepisu art. 93 Ordynacji podatkowej jest zapewnienie nowemu podmiotowi nabycia wszelkich korzyści, jakie ustawa wiąże z połączeniem, czy też inkorporacją spółek. Osoba prawna powstała w

wyniku połączenia przez przejęcie, przekształcenie, a także spadkobierca płatnika (art. 97 Ordynacji podatkowej) zachowują prawo do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe według stopy procentowej obowiązującej osobę, która prowadziła zakład pracy przed przekształceniem”.

Mając na uwadze powyższe, należy zatem stwierdzić, że Sąd I instancji rozpoznając niniejszą sprawę i wydając zaskarżony wyrok miał na uwadze brzmienie art. 27 i następnych ustawy wypadkowej. Dokonując właściwej wykładni w/w przepisów oraz przepisów art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 93 ustawy Ordynacja podatkowa uznał, że wnioskodawca z dniem połączenia wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej, w tym także we wszystkie prawa i obowiązki przewidziane w systemie ubezpieczeń społecznych, w szczególności w uprawnienie do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości uprzednio stosowanej przez spółkę przejmowaną.

Bezzasadnym jest również zarzut organu rentowego, zgodnie z którym art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 93 ustawy Ordynacja podatkowa nie może stanowić podstawy do przejęcia w ramach sukcesji w danym roku składkowym wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, albowiem wysokość tej stopy,

która ma bezpośredni wpływ na wysokość należności z tytułu składek, sama w sobie nie jest należnością z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zatem nie może być postrzegana jako zobowiązanie czy uprawnienie, które przechodziłoby na następcę prawnego.

Wnioskodawca już w odwołaniu z dnia 7 kwietnia 2015r. od decyzji organu rentowego z dnia 4 marca 2015r. w sposób wyczerpujący wykazał bezzasadność zarzutu organu rentowego, o którym tu mowa. Odwołujący wskazał w tym miejscu na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010r., wydany w sprawie o sygn. I UK 8/2010, który stwierdził, że „chybione było zaprzeczenie skarżącego organu ubezpieczeń społecznych, jakoby zawarte w art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odesłanie do przepisów Ordynacji podatkowej w zakresie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne nie obejmowało ustalenia ”właściwej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe”, skoro wedle stopy procentowej wylicza się należne składki na ubezpieczenie społeczne. W szczególności, bez ustalenia adekwatnej stopy procentowej należnych składek nie jest możliwe wyliczenie należnych składek na ubezpieczenie wypadkowe”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie podlega uwzględnieniu.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 387 § 2¹ k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku

z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd drugiej instancji nie przeprowadził zatem postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji z uwagi na brak podstaw ku temu, dokonując jedynie oceny stanu faktycznego ustalonego przed Sądem I instancji oraz prawidłowości subsumpcji, albowiem apelujący nie kwestionował ustaleń.

Stąd kwestią sporną była jedynie ocena zgromadzonego i niekwestionowanego przez organ rentowy materiału dowodowego.

W tym zakresie Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia oraz stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a to wobec trafności ustaleń oraz oceny dokonanych przez Sąd I instancji, zawartych w obszernym i precyzyjnym pisemnym uzasadnieniu.

Przedstawione przez apelujący organ rentowy argumenty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych ani prawnych, mogących stanowić podstawę zmiany zaskarżonego orzeczenia, a stanowią wyłącznie polemikę z dokonaną przez

Sąd I instancji w ramach swobodnej oceny dowodów interpretacją przepisów ustawy, wspartą trwałym i stabilnym orzecznictwem tak sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego, przytoczoną w toku postępowania.

Słusznie wskazał Sąd Okręgowy, iż odwołujący (...) S.A. w K. nabył prawo do stosowania składki na ubezpieczenie wypadkowe wg stopy procentowej ustalonej przed przejściem dla Elektrowni (...) S.A. w okresie od 31 sierpnia 2011r. do 31 marca 2012r.

Zgodnie z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 121 ze zm.), do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio przepisy, w tym m.in. art. 93, art. 93a i art. 93c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 613 ze zm.), które stanowią podstawę do sukcesji praw i obowiązków podatkowych.

Stosownie do art. 93 § 1 Ordynacji podatkowej, osoba prawna zawiązana (powstała) w wyniku łączenia się: osób prawnych, osobowych spółek handlowych, osobowych i kapitałowych spółek handlowych - wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki każdej z łączących się osób lub spółek. Zgodnie z art. 93

§ 2 Ordynacji podatkowej zasada sukcesji obejmuje także zobowiązania publicznoprawne.

Sukcesję uniwersalną regulują również przepisy Kodeksu spółek handlowych m.in.

w art. 494 k.s.h. – w wyniku połączenia lub przejęcia spółek, w art. 531 k.s.h. – w wyniku podziału spółki oraz w art. 553 k.s.h. – w wyniku przekształcenia spółki.

Zgodnie z art. 494 § 1 k.s.h. spółka przejmująca albo spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej albo spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki. Na spółkę przejmującą albo spółkę nowo zawiązaną przechodzą z dniem połączenia w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane spółce przejmowanej albo którejkolwiek ze spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej (§ 2).

Zatem prawidłowe jest stanowisko Sądu I instancji, że sukcesja wynikająca z powołanych przepisów obejmuje swym zakresem także ulgi, w tym w szczególności prawo do opłacania składki na ubezpieczenie wypadkowe dla spółki przejmującej w wysokości uprzednio stosowanej przez spółkę przejmowaną.

Stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowym, które przytoczył w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009r., II UK 292/2008; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010r., I UK 8/2010; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2011r., I UK 358/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 października 2009r., III AUa 767/2009; wyroki Sądu Apelacyjnego w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: III AUa 1057/12, III AUa 465/12,

III AUa 466/12, III AUa 467/12, III AUa 464/12, III AUa 768/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2016r.,

III AUa 38/15).

Istotnie po myśli art. 27 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2015r., poz. 1242 ze zm.) stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy. Rok składkowy, w rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy, to okres obowiązywania stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe należnych za okres od dnia

1 kwietnia danego roku do dnia 31 marca następnego roku. W art. 32 ustawodawca zobowiązał Zakład do zawiadomienia płatnika składek o wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującej go w danym roku składkowym nie później niż do dnia 20 kwietnia danego roku, tak, aby płatnik mógł w

ustawowych terminach opłacić składkę w zindywidualizowanej wysokości. Regulacje dotyczące roku składkowego dla potrzeb ustalenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe mają charakter techniczny, skorelowany z terminami składania przez płatników składek stosownych deklaracji pozwalających na ustalenie należnej składki wypadkowej.

Zatem w niniejszym stanie faktycznym stawka wypadkowa ustalona dla spółki przejmowanej nie ulegnie zmianie a jedynie sukcesor (...) S.A. w K. korzysta ze składki wypadkowej wyznaczonej dla podmiotu przejmowanego w wysokości 1,21% od dnia połączenia do dnia zakończenia roku składkowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji jako bezzasadnej.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).

/-/SSA J. Ansion /-/SSA M. Małek-Bujak /-/SSA K. Merker

Sędzia Przewodniczący Sędzia

MP